

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Ε. ΚΑΖΑΝΗΣ

ΜΕΓΑΛΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΣΠ. ΠΑΠΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ

Απέγονες αγωνιστών και κουρσάρων. — Η πεντάμορφη Έλληνοπούλα που εδάμπωνε τους Ίταλους. — Η Ναυπλιακή Έπανάσταση και η ήρωική συνωμότης. — Η έβριδες του στρατηγού Χάν. — Ένώ τα Βασιλικά στρατεύματα μαινότανε βριαμβευτικά. — Όπου η Κυρά-Καλλιόπη δέρνει τον Άστυνόμο.

Μιά από τις μεγαλύτερες γυναίκες φυσιογνωμίες της νεωτέρας Ελλάδος είνε αναμφισβήτως και η Καλλιόπη Παπαλεξοπούλου, την οποίαν ο Γάλλος Ακαδημαϊκός Έρρίκος Μαρτέν προσηγόρευσε έτσι, όταν την επισκέφθηκε στά 1884 στο Ναύπλιο: «—Κυρία έχομαι να καταθέσω τά σέβη μου ενώπιον μιάς μεγάλης Κυρίας του αιώνα μας!»

Η Καλλιόπη Σπ. Παπαλεξοπούλου γεννήθηκε στάς Πάτρας, στάς 26 'Ιουλίου 1809, από πατέρα Άνδρεά Καλαμογάρτη και μητέρα τό γένος Παπαδιαμαντοπούλου. Από τό ίδιο δηλαδή γένος που έβγαλε ήρωας της Έπαναστάσεως, και ένα μεγάλο ποιητή, τον Ζάν Μορεάς. Όταν ο Γερμανός εστράσε τή Σημαία του 'Ιερού 'Αγώνος, η Καλλιόπη ήταν μόλις 12 ετών. Ο πατέρας της, για να την βγάλει από τους κινδύνους έστειλε την οικογένειά του στην Άγχωνα της 'Ιταλίας. Έκει έγινε το αντίκειμενο του θαυμασμού των 'Ιταλών, οι οποίοι την έλεγαν «Νέα Αφροδίτη». Η έξυπνάδα της και η φιλομάθειά της είχαν εκπλήξει όλους. Μετά την άπελευθέρωση της πατρίδος της, η Καλλιόπη, νεαρώτατη, πανέμορφη, γεμάτη γνώσεις, —όμιλούσε άπαιστώτως την Άγγλική, τη Γαλλική και τη 'Ιταλική,—επιστρέφει στην Ελλάδα, στην οικογένειά της που είχε πιά εγκατασταθή στοΝαύπλιο. Τό άρχοντικό τουΚαλαμογάρτη είχε γίνει σαλόνι συγκεντρώσεως των έξεχόντων τότε ανδρών. Έκει στις έσπερινές-βραγερές-ή όμορφιά και τόπνευμα της Καλλιόπης άσπαστραταν και εδάμπωναν. Έτσι την έγνώρισε ένας έγκριτος πολίτης του Ναυπλίου, ο Σπ. Παπαλεξοπούλος, την έζήτησε, και τηνάρραβωνιάστηκε.

Βοισκόμαστε στά 1833. Είνε η παραμονή της άφίξεως του 'Οθωνος στο Ναύπλιο, τό όποιον διατελεί υπό συμμαχικήν προστατευτικήν κατοχήν, λόγω του προηγηθέντος εμφυλίου πολέμου. Η Καλλιόπη έχει παντρευθή τον Παπαλεξοπούλου, του όποιου τό φιλόξενο σπίτι είνε τό μόνο σαλόνι που συγκεντρώνει τη νεαρή Έλληνική κοινωνία του Ναυπλίου. Η οικοδόσποινα άποτελεί αληθινό φαινόμενο. Ο βιογράφος της Λαμπρινής την ζωγραφίζει έτσι: «Υψηλή, οσδινή, με την γνησίαν Έλληνικήν κατατομήν της, όμιλούσα την γαλλικήν γλώσσαν ως όμιλουν αί μαρκησίου του ΙΗ' αιώνα, και την 'Ιταλικήν ως Ρωμαία δέσποινα, έπέραστος τους τρόπους, αναγινώσκουσα τά πάντα, παρακολουθούσα πάσαν κίνησιν, ένθουσιώδης φιλελευθέρια και έπί πάναν οικοδόσποινα τελεία, ίππεύτρια έξοχος, χορεύτρια κομψοτάτη, έντός βραχέως χρόνου κατέστησε τον οικόν της τόπον συγκεντρώσεως όλων των ξένων και παντός ότι είχε η Έλλ. κοινωνία τό έξέχον». Τά χρόνια περνούν, η πρωτεύουσα του κράτους μετατίθεται στάς Αθήνας, άλλ, η Καλλιόπη λάμπει άκόμη στο Ναύπλιο. Έρχονται όμοι και θλιβερές ήμέρες. Ο άντρας και τά δυό παιδιά της πεθαίνουν σχεδόν συγχρόνως. Η νεαρή άκόμη χήρα ζή με τις φιλολογικές της και τις φιλανθρωπικές ασχολίες, μιά ζωή ήσυχη, γεμάτη άναμνήσεις. Και φθάνουν στά γεγονότα του 1862. Τό σπίτι της φιλελευθέριας «Κυρά-Καλλιόπης» γίνεται τό έντενυχτήριο των έξοριζομένων είς Ναύπλιον Άνθεθονικών άξιωματικών. Έκει ο Γούρας, ο Κοροναίος, ο Μπότσαρης, ο Πετμεζάς, ο Μάνος, ο Πραΐδης, ο Διοβουνιώτης κατήριταναν τό σχέδιο της έξεγέρσεως της φρουράς του Ναυπλίου έναντιον του 'Οθωνος. Την νύχτα της 1ης Φεβρουαρίου 1862 έξερωάγη η Έπανάσταση και στάς 18 Μαρτίου τά Βασιλικά στρατεύματα, διοικούμενα, από τον στρατηγόν Έμμ. Χάν με τό πυροβολικόν τους έφθαναν πρό του έπαναστατημένου Ναυπλίου και κατέλαβαν τους άπέναντι λόφους. Στις 19 Μαρτίου άρχισε ο βομβαρδισμός της πόλεως. Οι άνθρωποι έσκοτώνοντο στους δρόμους, άλλ, η Καλλιόπη άτάραχη στο μπάλκονι του σπιτιού της εφώναζε στους τρομοκρατημένους πολίτες: «Έλληνες πολίται, μη φοβείσθε! Τό Ναύπλιο, όλος έσώσε την ανεξαρτησία του 'Εθνους κατά την μεγάλην Έπανάστασιν, έτσι θά έξασφαλίση και τώρα τάς έλευθερίας αυτού!»

Ο άρχηγός του Βασιλικού στρατού ύποστράτηγος Χάν, θέλωντας να προφυλάξη την Καλλιόπην Παπαλεξοπούλου (με την οικογένειαν της)όπως τόνουνέδε άρχαία φίλια της έστειλε θερμή επιστολή και την παρακαλούσε να άπομακρυνθή από τό Ναύπλιο η τουλάχιστον να μνη έκτίθεται στο μπάλκονι της όταν πέφτουν όβριδες, διότι δεν έγγυάτο για την άσφαλεία της. Για άπάντησι ο στρατηγός έλαβε τό έπισκεπτήριο της με την άκόλουθη σημείωσι:

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΣΠ. ΠΑΠΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ

Λαμβάνει την τιμήν να είδοποιήσιν τον Στρατηγόν Χάν ότι δεν φοβείται τίποτε άλλο παρά τους πορτοκούς.

Στις υπόλοιπες ήμέρες, κατά τις όποιες οι έπαναστάται κατείχαν άκόμη τό Ναύπλιο, η Καλλιόπη δεν έπαυε με τό άρσος της και την επιβολή της νό τους έμψυχώνη. Και όταν τέλος μετά την άτυχία της Έπαναστάσεως και άφου χύθηκε άφθονο αίμα, ήθελε ή ώρα να μπουν τά νικηφόρα Βασιλικά στρατεύματα στην πόλη, όπου από τους έπαναστάτες δεν είχαν άμνηστευθεί, άνέβηκαν στο σπίτι της Καλλιόπης, της έφίλησαν τό χέρι, την άπεχαρήστησαν με δάκρυα και έφυγαν για να έπιβασθούν στο Άγγλικό πολεμικό πλοίο που τους μετέφερε στη Σμύρνη, σύμφωνα με την έπιθυμία τους.

Από τη στιγμή εκείνη η Καλλιόπη διέταξε να κλείσουν καλή τις πόρτες και τά παράθυρα του σπιτιού της, γιατί δεν έπιθυμούσε να γείνη μάρτυς της θριαμβευτικής εισόδου των Βασιλικών στρατευμάτων. Και όταν, ύστερ από λίγες ήμέρες ο άστυνόμος του Ναυπλίου Παρασκευάς Γιαννακόπουλος, άφου παρήλασε την έμπορτία του σπιτιού της, άνέβαινε τη σκάλα για να μνη γρή κλειστά στο σπίτι της τον έγκρέμισε κάτω. Την ίδια ήμέρα έφθασε στο Ναύπλιο ο ύποκυρτός των Στρατιωτικών Δημ. Μ. Μπότσαρης και όταν έμαθε τά διατρέξαντα, έστειλε τον ύπαοιστή του να έτήση συγγνώμην από την Καλλιόπη και επέπληξε τον άστυνόμο που την ένόληξε...

Στό επτάμηνο διάστημα, από τό τέλος της Ναυπλιακής Έπαναστάσεως μέχρι της εξώσεως του 'Οθωνος, η Καλλιόπη ζούσε κατεκλειστή στο σπίτι της, και δεν έδεχότανε παρά τους στενοίς συγγενείς της... Λίγες μέρες μετά την έκθρόνισιν του 'Οθωνος η Προσωρινή Κυβέρνησις έστειλε στο Ναύπλιο τον άμμοδρομώνα 'Ελλάς' επί του όποιου έπέβαινε ο συνταγματάρχης του πυροβολικού Πάνος Κοροναίος, για να συνοδεύσει την Καλλιόπη Παπαλεξοπούλου στάς Αθήνας. Η Καλλιόπη, με πολλές δυσκολίες έπείσθη να διακόψη τον έκούσιο περιορισμό της στην όποιον είχε καταθέσει από 12ετίας τον έαυτό της και τότε για να ύποδεχθή τους έπαναστάτες του Ναυπλίου που έγύριζαν από την έξορία, η ύποδοχή που της έκαναν στον Πειραιά και στάς Αθήνας ήταν θερμή και ένθουσιώδης. Παντού όπου περνούσε με τό άμάξι την έζωριζαν με άνθη από τά μπάλκονια. Στο γεύμα που έδόθη πρός τιμήν της, μέσα στο Βοτανικό Κήπο, παρεκάθησαν όλοι οι πρωτεργάται της μεταπολιτεύσεως. Η Καλλιόπη —που ύπηρεζε ήρωίς της Έπαναστάσεως αυτής και άποστόλος— είχε την τιμητική θέσι και έγινε άντικείμενο ζσητών ένθουσιών. Η Προσωρινή Κυβέρνησις (άποστείον τον άστυνόμο)

μήνη από τον Α. Γ. Βοιλάγγιον, τον Κωνστ. Καναρίην και τον Μ. Ροφον) της άπένειμε μισθολόγην σύνταξιν δραχμ 500 και χάρην των ύποχρεώσιν της και διότι ήτο χήρα του Γερουσιαστού Σπυρ. Παπαλεξοπούλου. Η Καλλιόπη, η όποία επί της βασιλείας του 'Οθωνος, άν και είχε οικονομικές στενοχωρίας, δεν έλήτησε τη σύνταξη που διαμαρτυρικά της άνήκε, άρνήθηκε και τώρα να δεχθή σύνταξη 1000 δραχμ, που της προσφερόθησαν άρχικώς. «Σε καμιά χήρα των μεγάλων ανδρών του 'Αγώνος, έλεγγε, δεν έδόθησαν ποτέ περισσότερες από 500 δραχμές τό μήνα. Γιατί λοιπόν θά πάρω έγώ τόσα; Να μετρωσθουνε τά μυτά και τότε μόνο θά δεχθώ τη σύνταξή μου. Τό Κράτος είνε φτωχό!...»

Όταν επέστρεψε από τάς Αθήνας, έξανакλειστικη σπίτι της από τον όποιον δεν έβγηκε πειρά ούτε μιά φορά μέχρι του θανάτου της. Και ζούσε πειρά για τους φίλους της, για τά βιβλία της (ήταν τρομερά βιβλιόφιλος και είχε πλουσία βιβλιοθήκη), ζούσε για τά τουλιό της, για τά λουλούδια της, τά σκυλλάκια της, τις γάτες της. Γιατί έζωνη που θά τη φανταζότανε κανείς ψυχή έπαναστατική, σκληρή και άπρόσβλητη, έκλεινε μέσα της ένα κόσμο άγάτης και τρυφερότητας. Τρελλαινότανε για ένα μικροπύλο της τριανταφυλλιάς της, για ένα νέο καναρινάκι που έβγαίνε από τ' αυγό του.

Η «Κυρά-Καλλιόπη» όλος την όνομάζουν στο Ναύπλιο έξω από τη 99. Πολλοί Ναυπλιείς την ένθουσιώνουν άκόμη, συμπληρωματικά γιοιότα, καθαρή, λυγρή σάν κυπαρίσι, φιλόκαλη, γεμάτη φρόνους και δαντέλλες, πάντοτε έξυπνη και χαριτωμένη. Τό άρχοντικό της, στην Πλατεία του Συντάγματος, ήταν μέχρι του θανάτου της τόπος προσκυνήματος. Απέθανε στις 8 Σεπτεμβρίου 1898. Στο αυστέρ της δεν βρέθηκε πεντάρα, διότι προσέφωλσε και τη σύνταξή της για να έλεση τους φτωχούς, και έταφη «όμοιας δαπάνης».

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ: δύο δωμάτια με κουζίνα. Πληροφορία στα γραφεία μας, 7-10 μ. μ.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

VI

Η συμφωνία

Οι δέκα πέντε κακούργοι σηκώθηκαν σάν ένας και μόνος άνθρωπος.

— Άκούστε, τους είπε τότε ο μυστηριώδης ιερωμένος. Θα φύγετε, σήμερα μάλιστα, από την πόλη έσείς κι' οι εξακόσιοι άντρες που έχετε στις διαταγές σας. Πρέπει να γίνη αυτό, ώστε πριν να δώρη ο ήλιος, οι πολίται της Τουραίνης να νομίσουν ότι γλύτωσαν από σας.

— Καλά.

— Έπ' έννιά μέρες θά κρύβεστε στά δάση που είνε γύρω από την πόλη. Σ' αυτό τό διάστημα όμως πρέπει να μνη κάνετε τίποτε στα περίχωρα. Μήτε κλοπή, μήτε φόνος να γίνη, άκούτε καλά!...

— Δύσκολο... Είπαν μερικοί κακούργοι.

— Άλλά ο λοχαγός έπευσε να πη:

— Μάλιστα έτσι θά γίνη.

— Σήμερα, εξακολούθησε ο άγνωστος έχουμε τριάντα 'Οκτωβρίου σε έννεα ήμέρας, δηλαδή στις όχτώ Νοεμβρίου θά μπήτε τό βράδι μέσ' στην Τουραίνη από τις διάφορες πύλες της, χωρισμένοι σε όμλους από πέντ' έξη ο καθένας, χωρίς όπλα, σά φιλήσχη διαβάται.

— Ο Ταγιεφόρ μάζεψε τά φρούδια του.

— Και γιατί χωρίς όπλα; γρύλλισε. Και γιατί μετά έννιά μέρες και όχι σήμερα ή αύριο;

— Γιατί; Δεν ξέρετε ότι μετά έννιά ήμέρες ο 'Ισπανός διοικητής δίνει μιά μεγάλη έορτή;

— Ε, και μ' αυτό τί;

— Θα έχουμε ίπποδρομίες, άγώνες, χορούς και συμπόσια. Θα μοιράσουν κρασί στοίς στρατιώτες οι όποιοι θά μεθύσουν και οι πολίτες θά τρέξουν όλοι στον πύργο του διοικητού για να παρακολουθήσουν τις διασκεδάσεις και έτσι θά μείνη έντελώς έλευθερο τό προαύλιο του 'Αγίου Κεντίνου. Καταλαβαίνετε;

— Και τότε;

— Τότε θά είνε η κατάλληλη στιγμή να περικυκλώσετε την εκκλησία με τους εξακόσιους άνδρας σας. Ύστερα, έσείς ο ίδιος λοχαγέ, θά πάτε στην όδον Ουγκριάν, όπου βρίσκεται τό παλάτι του κόμητος της Θούνης.

— Όλοι οι παριστάμενοι κρατούσαν την άναπνοή τους.

— Θα σταθήτε κάτω απ' τά παράθυρα του διαμερίσματος του κόμητος. Μόλις σημάδουν μεσάνυχτα ένα παράθυρο θ' άνοίξει και ο ίδιος ο κόμης της Θούνης θά φανη στον έξωσθη. Θα φωνάξει με τόνομά του τον λοχαγό Ταγιεφόρ και θά του πετάξει τά κλειδιά του 'Αγίου Κεντίνου, τά όποια είνε έξω.

— Έτσι μίλησε ο άγνωστος.

— Όρα πολλή πέρασε από τη στιγμή που τελείωσε μ' οι δεκαπέντε κακούργοι άν άκουγαν άκόμη, άκίνητοι σάν άπολιθωμένοι, μη ξέροντας άν κοιμώνται ή άν είνε ζώνιοι.

— Ο Ταγιεφόρ βγήκε πρώτος απ' τη βύθισή του.

— Άπλωσε τό χέρι του, έπιασε τό μυστηριώδη ξένο από τον ώμο και σφίγγοντάς τον τον άνάγκασε να καθήση κοντά του στον πάγκο.

— Έπειτα του σφύριξε στ' αυτιά αυτά τά τρομερά λόγια:

— “Η κατάσκοπος είσαι ή μ' έσ' κοροϊδεύει! “Ότι και να συμβαίνει κάνε τη προσευχή σου γιατί είσαι χαμένος.”

Και λέγοντας αυτά ο λοχαγός έβγαλε τό μαχαίρι του και τό έβρασε στο τραπέζι μπροστά του.

— Ο μυστηριώδης ιερωμένος δεν τάχασε διόλου.

— “Η άποστολή μου τελείωσε, ψιθύρισε ύψωνοντας τους ώμους του. Μπορείτε τώρα να με σκοτώσετε. Άλλά σκεφθήτε τό καλά, κάποιος θά σας ζητήσει λογαριασμό γι' αυτό και θά σας κάνει να τ' αληθώσετε πολύ άσχημά.”

— Και ποίος είνε αυτός;

— Έκείνος που με στέλνει σε σας, εκείνος που σας μετεβίβα-σε τά λόγια του.

— Πώς λέγεταί.

— Ροδεφφίδος, κόμης της Θούνης. Έκείνη τη στιγμή μ' άνηλωσαν χλωμάσαν από την έξοτασή τους. Έκείνη τη στιγμή μ' άνηλωσαν άκούστικη από την αίθουσα του κατηλείου.

— Ζήτω ο τίμιος κόμης μας!

— Άκούς!.. ψιθύρισε ο Ταγιεφόρ, τίμιος!..

— Λοχαγέ, είπε τότε ο Σαλβάδορ, άφρον αυτό τον δυστυχισμένο

να φύγη... Ούτε προδότης είνε, ούτε μ' έσ' κοροϊδεύει... άπλούστατα είνε τρελλός.

— Τρελλοί και άνόητοι, άπάντησε ο άγνωστος, είν' εκείνοι στούς όποιους παρουσιάζεται ή τύχη τους κι' αυτοί την αφήνουν να φύγη.

— Οι κακούργοι άλληλοκοιταζόντουσαν, ξαφνιασμένοι άναποφασιστοι.

— Τότε, ξανάλε ο άγνωστος, γιατί δέ με χτυπάτε; Τι περιμένετε;

— Ο Ταγιεφόρ σκεφτότανε.

— Τι διάβολο μ' έσ' έλες! Είπε τέλος. Πού άκούστηκε αυτό, να θέλη ο κόμης ν' άτμασθή!.. Βαρύνει την άγάπη του λαού του ή τρελλάθηκε!..

— “Όχι, άπάντησε ο άγνωστος, αλλά ένας εύσεβής άνθρωπος θυσιάζει τά πάντα για τη δόξα του θεού!..”

— Μ' ά κόμης είνε καθολικός;

— Ο άγνωστος άρχισε τότε να γελάει δυνατά και είπε:

— Γελώσατε. Ο κόμης είνε διαμαρτυρούμενος...

— Άρνήθηκε λοιπόν την πίστη του; Άδύνατο...

— Και όμως είν' αλήθεια. Ο κόμης έγινε διαμαρτυρούμενος πρό πέντε μηνών.

— Ψέματα λές... γιατί άν είταν διαμαρτυρούμενος πώς θά δεχόταν να φυλάξει τά κλειδιά του 'Αγίου Κεντίνου.

— Για να τά παραδώση κατόπι σε σας, λοχαγέ και να δώρη έτσι στούς διαμαρτυρούμενους μ' άποδείξη ότι στήληθε άλλαξε θρησκεία.

— Εξακολούθησε σιωπή.

— Οι κακούργοι άρχισαν να κλονίζονται.

— Άληθινή ή όχι, είπε τέλος ο Σαλβάδορ, ή ιστορία σου είνε παράξενη και με βάζει σε πειρασμό.

— Γι' άκου, είπε ο Ταγιεφόρ, στον άγνωστο μισορέτε να μ' έσ' βεβαιώσετε ότι όσα μ' έσ' λέει είνε αληθινά.

— Έκτελέσατε τό σχέδιο που σας είπα και ή έπιτυχία του είνε η καλύτερα άποδείξη για να βεβαιωθείτε.

— Δέ μ' εφτάνει αυτό.

— Ο άγνωστος άρχισε να σκέφτεται.

— Έπειτα έβγαλε από τον κόλπο του μιά περγαμηνή και την ξεδίπλωσε μπρος στα μάτια του λοχαγού.

— Είν' άρεστό αυτό για να σας βεβαιώσω; ρώτησε.

— Και τί είν' αυτό;

— Έγγραφο άσφαλείας.

— Ο Σαλβάδορ τό πήρε στα χέρια του και άρχισε να διαβάει:

«Πρός τους κυρίους άξιωματικούς της ύπηρεσίας των πύλων της Τουραίνης.

«Διαταγή ν' άναγινώσκη στον έπι-ήμερος ή της νύκτας και να επιστρέψουν κι' άν είνε.»

«Από τάς είνε οι ύπογράφες του διοικητού της Τουραίνης, του αρχιεπισκόπου και του Κοριέλ.

«Από τό διάβασε αυτό ο Σαλβάδορ, είπε.

— Αυτό με κάνει ν' άσφαλιστώ.

— Κι' έπειτα φωνάξαν και μερικοί άλλοι σημανόμενοι.

— Τότε σηκώθηκε κι' ο Ταγιεφόρ και βάζοντας τό χέρι του στον ώμο του μυστηριώδους ιερωμένου είπε:

— Έπειτα από έννιά μέρες τά μεσάνυχτα κάτω από τά παράθυρα του κόμητος Γοδεφφίδου.

— Σημειώνω! άπάντησε ο ξένος.

— Σε λίγο όλοι οι κακούργοι είχαν φύγει αφήνοντάς τον μόνον.

— Τότε και κείνος σηκώθηκε και τράβηξε προς μιά πόρτα που βρισκόταν στο βάθος της αίθουσας.

— Όταν έφτασε έκει έφύριξε ένα βλέμμα στούς πελάτες του κατηλείου που έπαινοκρινάσαν διαρκώς.

— Ζήτω ο τίμιος κόμης.

— Ένα σατινικό γέλιο φάνηκε στα χείλη του μυστηριώδους ξένου, ο όποιος άνοίξε την πόρτα και μπήκε σ' ένα μικρό και σκοτεινό δωμάτιο.

VII

Όπου έρχεται μιά ιδέα στον κύρ Κοχέφερ

Τό δωμάτιο όπου μπήκε ο μυστηριώδης ιερωμένος πόνε του έπιασε είχε ένα τραπέζι και μερικά καθίσματα. Φωτιζόταν από ένα παράθυρο κάτω από τό όποιο κούρσε ο πατισός Έσζόν.

— Ο κύρ Κοχέφερ τό κρατούσε αυτό για τους διακεκριμένους πελάτες του. Τώρα όμως είνε άδειά.

(Ακολουθεί)

ΞΕΝΕΣ ΧΟΡΕΥΤΡΙΕΣ

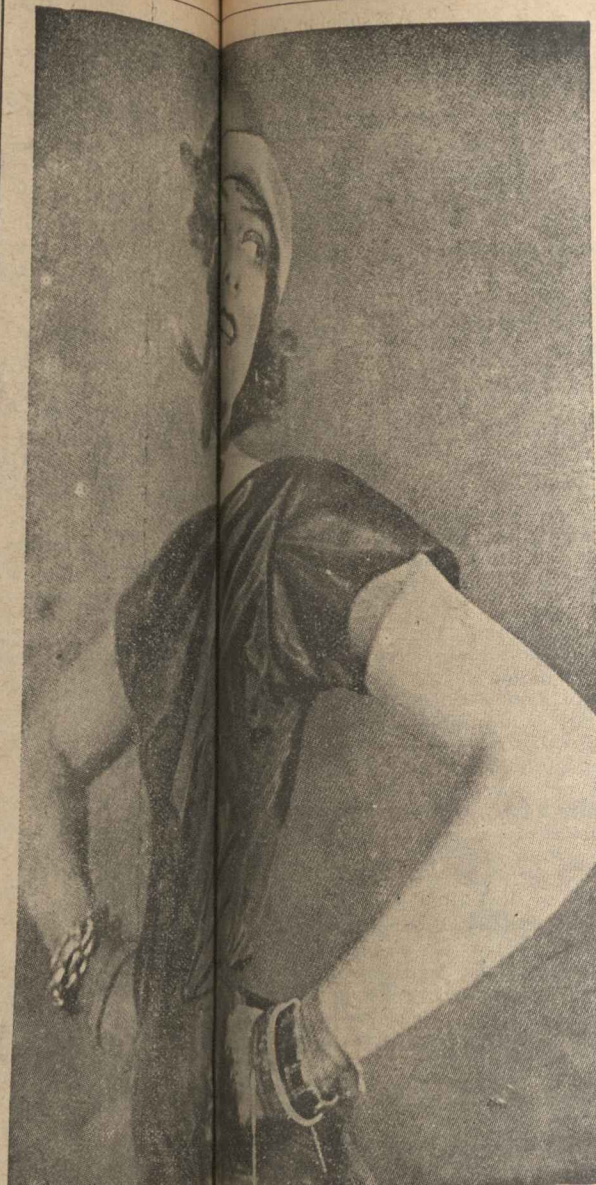

Ἡ γερμανὶς χορεύτρια Ἔρνι Κάϊζερ ἡ ὁποία ἔχει ζετρελλάνει τοὺς Βερολί-
νέζους με τοὺς φανταστικοὺς χοροὺς τοὺς ὁποίους χορεύει σὲ
διάφορες ἐπιθεωρήσεις.

ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΕΟΡΤΗΝ

Μιά σκηνή ἀπὸ τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐν
Ἀθῆναις Σχολῆς Νοσοκόμων.

Ἡ γερμανὶς ἡθοποιὸς Ἄννα Μπένιρ τὸ ἔργον «Λεὺ-λεὺ-Μπέλ».
Ἡ Οὐρσι θεωρεῖται ὡς ἀριστερὰς συγχρόνους ἡθοποιούς.
Εἶνε ἀρκετάτη καὶ τὴν ὀμορφίαν τῆς, ὅσο καὶ γιὰ τὴν
ἐξέλιξιν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΙΡΙΚΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ

Ἡ Ποδοσφαιρικὴ Ἐνωσις Ἀθηνῶν ἀναδεικνύει νικήτρια κατὰ τοὺς ἀγῶνας
τῆς Ἐπιθεωρήσεως.

ΜΕΓΑΛΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Ἡ γερμανὶς ἡθοποιὸς Ἔρμα Λέρ ἡ ὁποία ἐπαιξε μ' ἐξαιρετικὴν ἐπι-
τυχίαν στὴ Φραγκφούρτη στὴν «Ἀννα Μπένιρ» τοῦ Κούρτ Φάνερνιχ.

ΑΠΟ ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΝΟΣΟΚΟΜΩΝ

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Σχολῆς.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

ΠΩΣ ΝΑ ΔΙΑΔΕΓΕΤΕ ΤΟΝ ΑΝΤΡΑ ΠΟΥ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΠΑΡΕΤΕ

«Δεν υπάρχει τίποτα πιο όμορφο στον κόσμο από ένα άρμονικό γάμο» είπε ο Πλάτων, ο δε Γάλλος φιλόσοφος, Μονταίγν, θεωρούσε το γάμο ως «ένα μεγάλο και περίεργο τριαντάφυλλο γεμάτο αγάπη».

Είπε αλήθεια πως ο γάμος αποτελεί, αποτελεί και θ' αποτελεί πάντοτε, ένα από τα δυσκολότερα κοινωνικά προβλήματα, αλλά όχι και από εκείνα που δεν λύνονται ποτέ.

Ο Ιταλός καθηγητής κ. Santinelli, εις το τελευταίον έκδοθέν βιβλίον του «Πως να παντρευέσθε» το οποίον έγινε περίφημο σε όλη την Ευρώπη, εκθέτει μερικώς κανόνες τους οποίους πρέπει ν' ακολουθεί κάθε κορίτσι που πρόκειται να παντρευτεί. Οι κανόνες αυτοί στηρίζονται σε δύο θεμελιώδεις βάσεις. Πρώτα-πρώτα στον χαρακτήρα του συζύγου που θα πάρη και ύστερα στο επάγγελμά του.

Και προχωρώντας ο Ιταλός αυτός καθηγητής ορίζει ότι: Σ' έναν γάμο που δεν πρέπει ποτέ να πάρετε: είναι τριών ειδών (ανάλογως του χαρακτήρος του).

1ον) Ο Τύραννος Σύζυγος. — Βέβαια, λέγει ο κ. Σαντινέλλι, η σημερινή μας κοινωνία δεν έχει πια να επιδείξει αυτούς τους τυραννικούς χαρακτήρες των παλαιών χρόνων, οι οποίοι θεωρούσαν τον γάμο σαν κάποια δεσποτική κατάκτηση της ζωής τους, τη δε γυναίκα σαν μια σκλάβη την οποίαν έφεραν μόνο και μόνο για να τους υπηρετεί στο σπίτι τα πράγματα βέβαια άλλαξαν και ο κόσμος έγινε πιο πολιτισμένος. Έν τούτοις όμως δεν μπορούμε να πούμε πως δεν υπάρχει πια αυτή η αντίληψη σε μερικούς άντρες οι οποίοι θεωρούν ακόμη ως τώρα, ότι δεν είναι δυνατόν η γυναίκα τους, να έχει καμιά ελευθερία και καμιά άτομικότητα.

Προσέχετε λοιπόν δεσποινίδες, να μη πέσετε ποτέ σε μια τέτοια παγίδα και θέληστε να πάρετε άντρα με τέτοιο χαρακτήρα: ένας γάμος μ' έναν άντρα τέτοιον άρχον, είναι το ίδιο σαν να θέλετε ν' αυτοκτονήσετε. Τώρα θα μου πείτε πως θα το καταλάβετε; Σ' αυτό το ζήτημα—καίτοι εγώ το θεωρώ ως το κυριότερο κεφάλαιο μιας καλής ψυχολογικής παρατηρήσεως, εν τούτοις θα προσπαθήσω να σας διευκολύνω παρατηρήσεως, εν τούτοις θα προσπαθήσω να φανερώνω ένα τέτοιον τυράννο σύζυγο: Κεφάλι στραγγυλό με χαρακτηριστικά λεπτά χείλη σαρκώδη, στόμα μικρό και μαλακό, άφθονα και περιποιημένα στο κέντημα, μάτια μεγάλα, ζωρόα και μύτη κανονική, αν σ' αυτά προσθέτετε και μια φωνή γλυκιά και μαλακή, θα έχετε μπροστά σας ένα σύζυγο όμοιο βέβαια, αλλά ως επί το πλείστον εγωιστή και τυραννικό, από τον οποίον πρέπει — πάση θυσία — να φυλαχθήτε στο γάμο σας.

2ον) Ο Τεμπέλης Σύζυγος. — Και απ' αυτόν πρέπει να φυλαχθήτε. Δεν είναι δυνατόν ποτέ να υπάρχει αρμονία σ' ένα γάμο όταν ο άντρας σας δεν έχει μέσα του εργατικότητα και θέληση για την πρόοδο της ζωής σας. Μπορεί βέβαια ένας τέτοιος άντρας να έχει και καλή ανατροφή και καλή καρδιά, αλλά αυτά είναι χαρίσματα που δεν έχουν και μεγάλη αξία στο γάμο, ο οποίος είναι ένα ζήτημα έντελως κοινωνικό, γιατί είναι μια καθαρή ένωση δύο οικογενειών με διαφορετικά ως πριν συμφέροντα, τα οποία μετά τον γάμο ενώνονται για να αποτελέσουν ένα και το αυτό συμφέρον της ζωής, και για την πρόοδο του οποίου, αναμφισβήτητος χρειάζεται εργασία και θέληση. Δεν παραλείπω ακόμα να σας πω, ότι ένας τέτοιος τεμπέλης σύζυγος καταντάει πολλές φορές και γελοίος μπροστά στα μάτια της γυναίκας του ή οποία έχει ανάγκη να αισθάνεται κοντά της έναν άντρα γεμάτο ζωή και ενέργεια και όχι μια άσθενη και άβουλη ύπαρξη, σαν αυτή του τεμπέλη συζύγου.

3ον) Ο Ζηλιάρης Σύζυγος. — Ο τρίτος αυτός και τελευταίος χαρακτήρας του άντρα σας τον οποίον οδύποτε πρέπει να πάρετε, οφείλω να σας ομολογήσω πως είναι χειρότερος από τους άλλους δύο πρώτους. Γιατί βέβαια δεν αγαπάει την γυναίκα του — και χωρίς αγάπη δεν μπορεί να έννοηται καν συζυγική εμπιστοσύνη — ο άντρας εκείνος που δεν τρέχει σε τίποτα, για μια άλλη ικανοποίηση του πάθους του, και να σκοτώσει ακόμη τη γυναίκα που ζηλεύει: ένας γάμος με σύζυγο ζηλιάρη, ο οποίος ζή μόνο με την ύποψια της απιστίας της γυναίκας του, καταδικάζει ένα κορίτσι σε μια δυστυχία ανεπανόρθωτη, γιατί εθδής από τις πρώτες ημέρες του γάμου της θ' άρχιση το φοβερό έκενο μαρτύριο, των υποψιών και ερωτήσεων για την έξω του σπιτιού ζωή της γυναίκας, μέσα στο οποίο είναι ζήτημα αν θα μπορούσε ν' ανδρείξει μια λεπτή γυναίκα ψυχή. Η ζωή της γυναίκας εκείνης που θα θελήσει να ενώσει μ' ένα τέτοιο ζηλιάρη άντρα, έτσι καθώς θα περνάει μέσα σε τόσες κατασκοπεύσεις και υποψίες η θα καταλήξει σε μια επαναστασι ήθιξη, ή — που είναι και το πιθανότερο — θα μεταβληθή σε μια βαρύν μελαγχολία, σε μια άφορητη και διαρκή δυστυχία.

Το επάγγελμα του συζύγου σας

Όπως είπαμε και παραπάνω ή δεύτερη βάση επάνω στην οποία

[Από το περίφημο βιβλίο του 'Ιταλού καθηγητού κ. Paolo Santinelli.]

στηρίζει τους κανόνες της εκλογής ενός συζύγου ο κ. Σαντινέλλι, είναι και το επάγγελμα που κάνει και με το οποίο ζή στην κοινωνία ο άντρας που θα πάρετε. Κατωτέρω παραθέτοντας ένα κατάλογο των κυριωτέρων κοινωνικών επαγγελμάτων των ανδρών, θα προσπαθήσουμε ν' αναλύσουμε τα προτερήματα και τα ελαττώματα που παρατηρεί ο κ. Σαντινέλλι σ' ένα έκαστον απ' αυτά:

1ον) Ο Εμπόρος ως σύζυγος: Τώρα τελευταία και μεταπολεμικώς μόλις έχει κάποις μειωθεί ή παλαιά ιδέα της κοινωνίας περί εμπόρων ως συζύγων. Όλοι μας έχουμε ότι οι εμπόροι, έως πρό ολίγων ετών, έθεωρούντο κατώτεροι των επιστημόνων και όταν έπρόκειτο να παντρευτούν δύσκολα έψαχναν σε μια καλή και μορφωμένη οικογένεια. Η ιδέα όμως αυτή είναι καιρός πια ναρρήσει να παρέχεται, γιατί σήμερα οι περισσότεροι εμπόροι και μορφωμένοι είναι και πολύ καλής αγωγής, εκτός δε τούτου, παρατηρείται από όλους, πως είναι ίσως ή μόνη τάξι στην οποία παρατηρούνται τα ολιγώτερα διαζύγια. Λοιπόν, αν σας τύχη να βρείτε στη ζωή σας, ένα άντρα που να σας άρδεει και να συμφωνήτε, σιμμή δε κατά τύχη ο άντρας αυτός να έχει το επάγγελμα του εμπόρου—μη σκεπτόσαστε καθόλου! Ζητώντας μερικές απαραίτητες πληροφορίες περί της άτομικής καταστάσεως του ανθρώπου αυτού προχωρήστε προς τον άραβή. Τώρα αν είσθε μορφωμένη ή υποφέρετε κάπως στην άρχη για την όλιγη πρακτικότητα του μυαλού του και για την έλλειψη ίσως μερικών ανωτέρων ιδεών και αισθημάτων, μά ο έλλειψεις αυτές είναι τιποτένιες εμπρός στην ειλικρίνεια, στην άφοσίωση, στην εμπιστοσύνη και στην εκτίμηση που θα σας έχει προτερήματα που σπανίως λείπουν από τον χαρακτήρα ενός εμπόρου.

2ον) Ο Τραπεζίτης ως σύζυγος: Είναι βέβαια το επάγγελμα του τραπεζίτου, ένα που τελευταία θεωρείται από τα πρώτα επαγγέλματα στη μεταπολεμική κοινωνία. Κάθε πατέρας θα όνειρεύετο ίσως έναν τραπεζίτη για άντρα της κόρης του, ή οποία δεν θα έχει και πολλά ελαττώματα να του βρει, αφού θα υπάγονον τόσα χρήματα! Στο επάγγελμα αυτό, μπορεί να πη κανείς, πως συμπίπτει ή μόρφωση και το χόρημα, γιατί οι τραπεζίτες—οί νέοι

μάλιστα—είναι άνθρωποι του κόσμου, των σαλόνιων και των διασκεδάσεων, προσόντα που άσφαλώς είναι περιζήτητα για μια μοντέρνα σύζυγο. Και δεν μπορεί βέβαια να ισχυρισθί κανείς, στα σοβαρά πως ο τραπεζίτης δεν είναι πραγματικά ένας ιδανικός γαμβρός, καίτοι πολλές φορές δύσκολα θα πιστεύαμε πως μια γυναίκα σεμνή και νοικοκυρά θα έβρισκε πάντοτε κοντά στον τραπεζίτη τη θερμότητα και την αγάπη ενός τέτοιου άντρα ο οποίος περνάει όλη την ημέρα του σ' ένα τόσο όξυ πυρετό επισκέψεων, γνωμιών, υπολογισμών και χρηματικής συναλλαγής, άσυχλίες που είναι αδύνατον να μη του άπορροφούν όλη του τη προσοχή. Το συμπέρασμα λοιπόν είναι πως μια κοπέλα που θα έχει ανάγκη από αγάπη και θερμότητα δεν την συμβουλεύουν διόλου να πάρη άντρα ένα τραπεζίτη, του οποίου το επάγγελμα άρριζει περισσότερο στον σύζυγο μιας κομμικής δεσποινίδος.

3ον) Ο Μηχανικός ως σύζυγος: Και το επάγγελμα αυτό σίγουρα έχει πάρει πολλή αξία γιατί συγκεντρώνει μεγάλη κέρδη και πολλή μόρφωση. Απλό διάφορες στατικές διαστηρίων παρατηρούμε πως στους μηχανικούς είναι πάντοτε πολύ δύσκολα τα διαζύγια γιατί φαίνεται πως αγαπούν πολύ και περιποιούνται τις γυναίκες τους: ίσως το επάγγελμά τους να είναι κάπως μονότονο για μια γυναίκα που θάθελε εις τον άντρα της να βρούμε κάθε ημέρα και κάποια αναγένωση στη σχέση του και στις αντιλήψεις του. Πάντως ο μηχανικός θ' αποτελούσε πρώτης τάξεως σύντροφο σε μια κοπέλλα της μεσαίας άστικής τάξεως που ζή χωρίς μεγάλες αξιώσεις.

4ον) Ο Γιατρός ως σύζυγος. Για το επάγγελμα αυτό ο κ. Σαντινέλλι δεν εκφράζει καμιά γνώμη αλλά άρχειται να πείθει ένα μικρό απόσπασμα κάποιος επιστολής μιας Ιταλίδος κυρίας συζύγου περιφήμου 'Ιατρού της Ρώμης. 'Η επιστολή αυτή έστάλη από αυτήν την κυρία σε μια φίλη της στη Νάπολη, λέγοντας μήνες μετά το γάμο της με τον διάσημον αυτόν 'Ιατρόν: «...Λοιπόν αγαπητή μου για ν' άποφασίσω μια γυναίκα να πάρη ένα γιατρό για άντρα, θα πρέπει άσφαλώς να τον αγαπάς τρεις φορές περισσότερο από τους άλλους άντρες. 'Α, είναι τρομερό αγαπητή μου 'Αδελίνα. Φαντάσθου πως δεν έχουμε παρά 3 μήνες περίπου παντρεμένοι και δεν έχει περάσει μια ημέρα που να καταλάβω πως ζω με τον άντρα μου. Την στιγμή εκείνη που θ' άρχισαμε να φάμε, ή να κοιμηντιόμαστε, ή και να ήσυχάζουμε το βράδυ, ένα χτύπημα στην πόρτα, μια θερμή παράκληση και ο Άλντο φεύγει, και να ξαναγυρίσει σε μια-δύο ώρες νευρικός και με τις ίδιες πάντα στερεότυπες φράσεις: «μή, μη αγαπητή μου!.. μή με πλησιάζεις. Έρχομαι από διψαστικό, από τυφικό... από φθισικό, από...» κ' εγώ δεν ξέρω τι άλλη διαβολική άρρώστεια».

*Ετσι τελειώνει ή περιεκτική της επιστολής αυτής, χωρίς ο κ.

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΑΝΤΡΟΓΥΝΟ

Τών Μ. και Α. Fischer

Ο Τζών Μάρκ, επιστρέφοντας από το ταξίδι του γάμου του, έδειπνε χθές με τη γυναίκα του, στο σπίτι του πεθερού του κ. Τάιμ-ιζ-Μόνεϊ.

Το τραπέζι ήταν μεγαλοπρεπέςτατο. Άσημικά όμορφα και ίδιως σερίτητα έξοχα.

Η άρχη του δείπνου ήταν λίγο κρύα. Όταν όμως έφεραν το ψάδι, το δείπνο άρχισε να ζωντανεύει. Άρχισαν να μιλούν πολιτικά.

Κι έπειδή το ζεύγος δεν είχε την ίδια γνώμη σχετικώς, ή κ. Μαρία είπε απότομως στον άνδρα της: — Σάπα λοιπόν Τζών! Είσαι ζών!

Ο Τζών έγινε κατακόκκινος από το θυμό του.

— Μι είπες ζώο;

— Ναί, τώρα.

— Για ξαναπες το λίγο!

— Νά, το ξαναλέω: Είσαι ζών!

Ο κ. Τάιμ-ιζ-Μόνεϊ, άπλωσε το χέρι του στην άκρη του τραπεζιού, άρπασε ένα πιάτο και τόνισε με θυμό στο πάτωμα, σπάζοντας το σε χίλια σαραντατρία κομμάτια. Έπειτα από το κατάρθομά του αυτό κρυφοκάνταξε την γυναίκα του, για να ιδή τι έντύπωση της έκανε.

Η Μαρία όμως, εξακολουθούσε να τρώη άπαθής σαν να μη συνέβη τίποτα. Ο Μάρκ κόνταζε την πενθερά του. Περίμενε να την δά να ξεσπάσει σε πικρά λόγια για το σπάσιμο των πιάτων. Δεν άφάρει κανείς ένα εκλεκτό σερίβιτσιο για να τον κάνει χίλια κομμάτια!

Τέλος πάντων ξανάρχισαν πάλι την κουβέντα τους. Ο Τζών — που ο θυμός του είχε πέσει με το σπάσιμο των πιάτων — είπε με πολύ λεπτό τρόπο στη γυναίκα του: — Έχεις την καλωσύνη να μου δώσης το άλάτι

αγάπης μου; Έκείνη του το έδωσε και το φαγητό εξακολούθησε χωρίς κανένα άρρώπιο.

Σα επιδόρπιο, ή κ. Μάρκ άρχισε να μιλή για τον Βάγνερ, τον όποιο έλάτρευε ως μουσικό. Ο Τζών όμως έκτιμωσε τον Μπετόβεν. Από λόγο σε λόγο θυμωσαν. Η γυναίκα του Τζών πήρε το μέρος του πατέρα της. Ο Τζών έφράζε. Και χωρίς να χάση καιρό της φώναζε: — Είσαι ζών! Άκούς; είσαι ζών!..

Η κ. Μάρκ έγινε κατακόκκινη απ' το θυμό της.

— Έμένα είπες ζώο; Έμένα; Νά λοιπόν άθλιε!..

Άπλωσε το χέρι της στο άλλο άκρο του τραπεζιού, άρπασε ένα πιάτο και τόκανε χίλια σαράντα έφτά κομμάτια!..

Σιγόπιναν πια το κρασί τους. Η κ. Μάρκ που άπόμεινε βουβή άρχετη όρα, είπεν έξωφρα: — Όρατος καφός σήμερα. Θα κάμω ένα περίπατο στο πάρκο.

Ο κ. Μάρκ κατσούφιασε.

— Δεν βαρύνει αγαπητή μου. Ο καφός είναι έλαεινός.

— Τι μου φέλνεις εκεί; Δεν βλέπεις τι καλωσύνη έχει;

— Δεν είμαι στραβός αγαπητή μου, βλέπω.

— Νομίζω πως...

— Πως είμαι στραβός;

— Ξέρω κ' εγώ!

— Στραβός; Είμαι στραβός εγώ; Αυτό είπες; Έε λοιπόν γά...

Άρπασε ένα πιάτο, το πέταξε κάτω και το έκανε 365 κομμάτια.

Η κ. Μάρκ άγρίεψε και έσπασε κ' αυτή άλλο ένα.

Ο κ. Μάρκ έσπασε δύο μαζί!..

Έξωφρα ο πεθερός του τινάχτηκε επάνω, φόρεσε το καπέλο του κ' έτρεξε προς την πόρτα

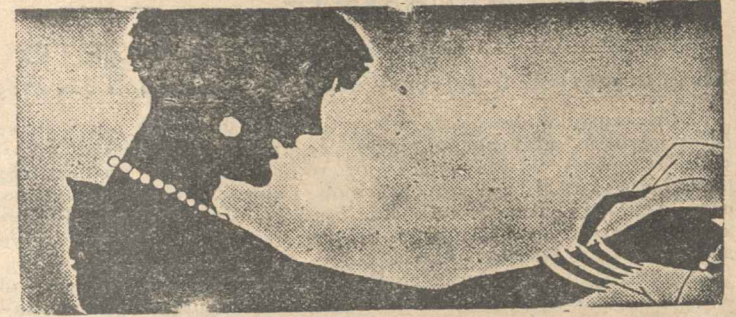
— Στάσου! τού φώναξαν. Πού πηγαίνεις;

— Πού πηγαίνω; Διάβολε! Νί σάς άγοράσω τριάντα ντουζίνες πιάτα τσιγκινα!.. Αλλά δεν σπάζουν ποτέ...

Κ' έβγινε έξω...

Σαντινέλλι να την σχολιάζει διόλου...

1ον) Ο Δικηγόρος ως σύζυγος: Στο επάγγελμα αυτό χρειάζεται κάποτε προσοχή γιατί συνήθως οι δικηγόροι είναι άνθρωποι εγωιστές και υπάρχει φόβος να μη πέσουν στην παγίδα της διαβολής, για τους οποίους ο κ. Σαντινέλλι παρατηρεί τον τυράννο σύζυγο, βέβαια μεταξύ του κλάδου αυτού υπάρχουν και καλοί σύζυγοι. Βέβαια μεταξύ των δικηγόρων οι οποίοι δεν διαφέρουν σε τίποτα από τους μηχανικούς και τραπεζίτες, αφού κ' αυτοί βρίσκονται σε μια διαρκή επικοινωνία με κόσμο και κινούνται μέσα σ' ένα περιβάλλον όπου οι περισσότεροι είναι καλοί άνθρωποι. Γι' αυτό για τους δικηγόρους ο κ. Σαντινέλλι παρατάει τη γνώμη πως, άμα μια δεσποινίς βεβαιωθεί ότι δεν πρόκειται περί χαρακτήρος τυραννικού, τεμπέλη και ζηλιάρη, πρέπει να μη διστάση να έλθη σε συνημιονα που της άρδεει και που μπορεί να ζήσει μαζί του ως σύζυγος.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΕΡΗΜΗ

Του Otto Ligner

Δεν είναι πια σαν τότε γελαστή, σαν πρώτα πια δεν τρέχει, δεν έχει πια φτερά! Μακριά της πέταξε ή χαρά, και μόνο πίκρες έχει.

Δεν είναι σαν και τότε γελαστή, Δεν ή γιατρεύει ο χρόνος, κι ο νους της ίσως σαλευθή: Είναι το αίσθημα βαθύ, είναι βαρύς ο πόνος.

ΣΟΝΕΤΤΟ

Του Sulla Prudhomme

Όταν φθάση και για μένα εκείνη ή μέρα που ο χάρος τα μάτια θα μου κλείση, και ή ψυχή μου θα πετάξη στον αϊθέρα, την ψυχή σου, αγαπημένη ν' άπαντήση.

Κι' από τη γή ως το θεό σαν φτάση, με την αγάπη σου, που αυτή θα μ' οδηγήση, πάλι έχει θ' ανταμωθούμε οί δύο μας εκεί που ο ήλιος δεν γνωρίζει δύση.

Και τότε έχει κοντά σου — ο! γλυκειά μου — της ψυχής μου να πάρη ή τρικυμία και ν' άρράξω σ' ένα άταραχο λιμένα.

Γιατί ποτέ—στ' όρκίζεται ή καρδιά μου— μέσ' την αγάπη σου τη φλογερή, καμιά γυναίκα άλλη δεν αγάπησα, ως έσένα...

ΓΙΑ ΣΕΝΑ

Του U. H. Land

Για σένα ξενιτεύθηκα, για να σε λησμονήσω, μ' ένίκησε όμως ο καημός κ' ήλθα και πάλι πίσω! Και νάμαι πάλι σαν και πριν, έδώ στα γόνατά σου, δεμένος πάλι στα φίλα, στα χείδια τα δικά σου.

Δεν είταν τρόπος να μισώ μακριά από σε να έλθω κ' έτι κ' αν είτα γνώσα τα μάτια να φίλησω, τα μάτια εκείνα που για με ζωής φωτιές πέτανε, φωτιές που καίνε την καρδιά, τις λύπες που περνάνε.

Και δεν ζήτω, ό,τι ή καρδιά μπορούσε να ποθήση, άλλ' αν ή θεία σου μορφή είναι για μένα ζήνη, ποιά μες τον κόσμο δύναμη, μπορεί να με χωρίση, απ' τη ψυχή σου τη γλυκειά που είναι για με πιασμένη.

ΤΟ ΣΠΙΤΑΚΙ ΜΟΥ

Του Th Moore

Θυμάμαι ακόμα το μικρό και ταπεινό σπιτάκι που της ζωής είδα το φως, από το παραθύρι έμπαινε ο ήλιος χαρούμενος, κ' έγώ, μικρό παιδάκι, παραύουσα όλη μου ή ζωή πως θάνα πανηγύρι.

Πόσοι καιροί περάσανε κ' άξέχαστο, άπομνηνι μες της ψυχής τ' άπομνηνι και πονεμένα βράβη, μέσα στους άδειους τοίχους του κ' αγάπη είναι κοιμημένη που λίγες μέρες έζησε και που για πάντα έχάθη.

Και τώρα έτσι που φεύγουνε τόσο γοργά οί ώρες, κ' οί μέρες οί χαρούμενες που είναι πια μακριά, Τώρα, ό,τι με, παρακαλώ, μες της ζωής τις μέρες, πριν ξεμερλώσει να σβυστούν, κ' οί μέρες μου οί στενές.

Μεταφρ. Τάκη Διακέα

Ὁδοντόπαστα. Αὐθαίρει τοὺς ὀδόντας, στερεώνει καὶ τονώνει τὴν οὐλὰ. Ἐξίσχεται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία.

ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΕΣΘΕ
ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

Σάπων
Ξυρίσματος
—
Σάπων
Ὁδόντων
—
Καλλυντικός
Σάπων
COLD CREAM
—
Ὁδοντόπαστα
—
Ψηκτὰ
Ὁδόντων

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΚΑΙ ΑΠΟΘΗΚΗΡΙΟΙ

Ι. & Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ 5, ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ, — ΑΘΗΝΑΙ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Μητροπόλεως & Ρογκότη.

GIBBS

Ἀπομιμήσεις
τῶν προϊόντων μας
ἔγιναν εἰς ὅλον τὸν
κόσμον. Αἱ ἀπομι-
μήσεις ὅμως αὗται
οὐδέποτε ἔφθασαν
τὰ πρωτότυπα.

Διὰ νὰ ἔχετε
τὰ τέλεια προϊόντα
μεταχειρίζεσθε
τὰ γνήσια

GIBBS

“ΓΙΠΣ”
Οἶκος
ἰδρυθεὶς
ἐν ἔτει
1712

ΠΑΝΤΟΥ ΟΠΟΥ ΚΑΙ ΑΝ ΥΠΑΓΗΤΕ ΕΧΕΤΕ ΜΟΥΣΙΚΗΝ

Τὸ ΝΤΕΚΚΑ εἶνε τὸ καλλίτερον ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντα φορητὰ γραμμόφωνα. Εἶνε τόσο ἐλαφρὸν καὶ διαστάσεων τόσο περιορισμένων καθὼς καὶ τόσο στερεᾶς κατασκευῆς, ὥστε ἀντέχει εἰς κάθε ταξείδι καὶ εἶνε ἀμετάβλητον εἰς κάθε κλίμα. Εἰς μουσικὴν ἀπόδοσιν κατ' οὐδὲν ὑστερεῖ, κέκμηται δὲ τὴν ἔντασιν τῆς φωνῆς τῶν μεγαλειτέρων καὶ ἀκριβοτέρων γραμμοφῶνων.

Πωλεῖται εἰς τὰ κυριώτερα Μουσικὰ Καταστήματα

THE DECCA

Τὸ Φορητὸν Γραμμόφωνον,

Κατασκευὴ ἐργοστασίου DECCA

32, Worship Street

LONDON England E. C. 2.

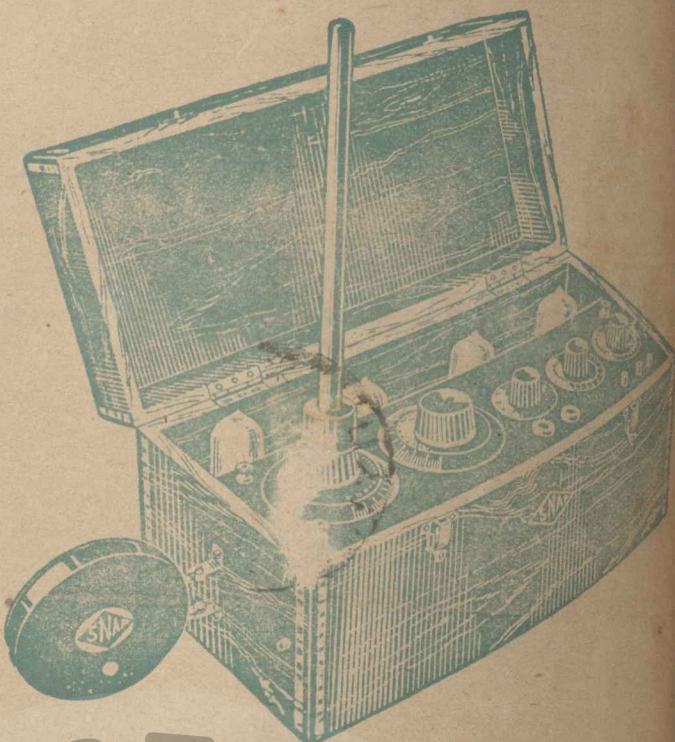
9 σχήματα, 2 μέγεθος

Ζητήσατε εἰκονογράφον μένον κατάλογον καὶ πληροφορίας ἀπὸ τὸν ἀντιπρόσωπον διὰ τὴν Ἑλλάδα

ΣΥΜΕΩΝ Π. ΚΟΥΚΕΛΗΣ

23-Μεγ. Ἀλεξάνδρου

— ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ —

RADIO - SNAP

ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΣΥΜΦΩΝΑΙ ΟΔΟΣ ΣΤΑΤΟΥ 24 (ΓΡΑΦΕΙΟΝ 32) ΜΕΓΑΡΟΝ ΕΦΕΣΟΥ ΑΘΗΝΑΙ

ΙΩΑΝ. ΓΕΩΡ. ΛΟΥΓΙΖΙΑΔΗΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΟΛΗΤΡΟΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
(Επὶ τετραετίαν εἰδικὸς εἰς Παισιῶν ὀδοντοπάθειαν. Θεραπεύει με ἐργασίαν ὀλίγων ἡμερῶν ἀνωδύνην θεραπεύει τὰς παύσεις στόματος καὶ ὀδόντων. Οὐλοῦσας, δυσσομίαν, Pyorrhea καὶ ἄ. διὰ νεωτάτων ἐπιστημονικῶν μεθόδων. Λέγειται 9-12 καὶ 2-6 1/2. 51, ὁδὸς Γ' Σεπτεμβρίου 51, 2ον πατάριον

ΚΥΡΙΑΙ,
Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ
κάνει ὄρατο δέγμα. Ζητήσατε
δείγματα δωρεάν. Χαρ. Τακτοῦνη 46
— ΑΘΗΝΑΙ —

ΒΟΤΡΥΣ,
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ
Μετοχικὸν Κεφάλαιον καὶ
Ἀποθεματικὸν Δρ. 50.000.000
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ
Ἀθηνᾶς 53.

“NUTRICIA”
Ὁλλανδικὸν Γάλα εἰς κόνιν
ἀποβουτυρωμένον κατὰ τὸ
παρὸν. Ἡ μόνη ἀρίστη καὶ
εὐδαιμόνη τροφή διὰ τὰ βρέφη.
Ἡ «ΝΟΥΤΡΙΤΣΙΑ» συνιστᾶται
ἀπὸ τοὺς ἰατροὺς. Ἐκτός τῆς
ἄνω τροφῆς διὰ τὰ βρέφη
Μεγάλῃ Ἑταιρίᾳ «NUTRICIA»
παρέχει καὶ Γάλα τελείως
ἀποβουτυρωμένον διὰ τὰς
τελικὰς παθήσεις ὡς καὶ τὸ
φημισμένον αὐτῆς «BABEL»
RE» (condensed buttermilk)
Γραφ. Ἀντιπροσώπων: Σταδίου 24 Σπ.